

[Sønderup.]

at denne eller hin har forbrudt sig mod Loven og er blevet idømt Straf af et nærmere angivet Omfang, og saa staar der meget ofte som Tilføjelse, at Vedkommende blev berøvet de borgerlige Rettigheder for et bestemt Aaremaal. Jeg vil gerne saa indtrængende, som det er mig muligt, henstille, at der ved den kommende Revision af Retsplejeloven, om muligt, sker en Indskrænkning i Anvendelsen af Bestemmelsen om, at man kan fratage en Mand eller Kvinde de borgerlige Rettigheder. Det er rimeligt, at man straffer Lovbrud, og det er ofte nødvendigt, at man straffer haardt, men det er uretfærdigt og vel i mange Maader uheldigt, at man først straffer en Mand og derefter fratager ham Retten til at udøve sit borgerlige Erhverv og derigennem Muligheden for at rejse sig igen. Det maa være saadan, at naar en Mand har udstaaet sin Straf, har han i hvert Fald kvitteret over for Offentligheden, og saa maa han have Betingelser for at genvinde den fornødne Tillid i sine Medborgeres Omdømme. Han maa, og jeg saa maa sige, have sin Chance igen.

Endvidere vil jeg gerne henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa det uheldige i, at Politiet for en Del lønnes med Sportler. Derved bliver Politiets Tilsyn ganske afgjort ved visse Lejligheder knap saa effektivt som ønskeligt, fordi Betjentene er økonomisk interesserede i at paatage sig, man kan jo næsten sige, Tilsyn og Tilstedeværelse paa flere Steder samtidig. Det er ikke min Mening at rette noget Angreb paa Politiets Ærlighed, men dette System for Aflønning kan meget let give Anledning til Skumlerier, som Politiet ikke er tjent med. Man har gentagne Gange paapeget Forholdet over for mig og bedt mig om ved Lejlighed at rejse Spørgsmaalet, og det har jeg nu gjort.

Der har i Sommerens Løb været en Del Røre om Forholdene paa vore Sindsygehospitalet. Paa et Lægemøde faldt der nogle ret kraftige Udtalelser om Pladsforholdene, og vi har endvidere set, at Dagbladet „Vestkysten“ og Dr. med. Johannes Christiansen har ført en ret stærk Kampagne vedrørende Kostforholdene og gjort gældende, at en Forbedring af disse var stærkt paakrævet, og heri maa man egentlig give dem Ret, forudsat at de fantastisk lave Beløb, de har anført pr. Kostdag, er rigtige. Naar man nu ved, i hvor stor Udstrækning de sindssyge er underkastet andres Vilje og Bestemmelse, og at de staar fuldstændig hjælpeløse og

værgeløse, tror jeg, at mange, der har paarørende, der er ramt af denne Sygdom, er blevet opskræmt og vil være taknemmelige for en Udtalelse fra ansvarlig Side angaaende hele dette Forhold. Og jeg tør formode, at den højtærede Indenrigsminister er af samme Opfattelse.

Der blev for et Øjeblik siden talt om Københavns Flæskforsyning, og samme Spørgsmaal er berørt af flere tidligere Talere. Som det er nævnt, har det Spørgsmaal været ret omdebatteret i Københavnerbladene, man har bl. a. beskæftiget sig med Prislaget. Nu kan man jo sige — og det vil man sikkert gøre fra visse Sider —, at Spørgsmaalet er saa fortærsket, at der ikke er Grund til at komme ind paa det igen, og jeg skal heller ikke gaa dybt ind paa det, men ønsker dog at knytte enkelte Bemærkninger dertil. Der er ingen Landmænd, der vil bestride, at Flæskepriserne i Øjeblikket er ret tilfredsstillende, men der er dog en Ting, man tit og ofte glemmer herovre i København, og det er, at Flæsket praktisk talt er det eneste af Landbrugets Produkter, der, i hvert Fald indtil for ganske kort Tid siden, har naaet de Priser, som var gældende i 1914. Naar saa hertil kommer, at Flæskeproduktionen er ret begrænset, er der ogsaa Grund til at have det i mente. Og saa er Forholdet jo dog det, at til Trods for det stærkt øgede Omkostningsniveau, Landbruget har været ude for paa saa at sige alle Omraader, leverer Landbruget hver eneste Dag gode, sunde Varer ind til Byerne til saadanne Priser, at vi rent statistisk kan fastslaa, at Fødevarerpriserne er noget af det, der er steget mindst af alt. Det skulde det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen skrive sig bag Øret, inden han igen beskæftiger sig med Landbrugets Forhold og giver det gode Raad.

Ærlig talt forstaar jeg heller ikke den Holdning, Landbrugets Minister har indtaget over for Flæskeproblemet. Det burde være en naturlig Opgave for ham ved saadanne Lejligheder at stille Tingene paa Plads og vejlede. Hvordan har han saa røgtet den Opgave? Det kan man læse sig til i et Referat af den Tale, han holdt i Studenterforeningen. Flæskeproduktionen fremstilles ved det Møde som Landets største Monopolvirksomhed, der anslaaes til et mægtigt Beløb, en Værdi, der efter min Opfattelse er fuldstændig hen i Vejret. De Kredse, der i Forvejen er ophidsede, kunde meget let faa det Indtryk, at denne Virksomhed i Grunden ogsaa helt eller delvis